

แจ้งข้อความเท็จเพื่อรับสิทธิอาศัยในบ้านพักราชการ ... ผิดวินัย !

จัดทำโดย นางสาววรรณพร เตือนวีระเดช พนักงานคดีปกครองปฏิบัติการ
กลุ่มเผยแพร่ข้อมูลทางวิชาการและวารสาร
สำนักวิจัยและวิชาการ สำนักงานศาลปกครอง

สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านหรือสิทธิในการเข้าพักอาศัยในบ้านพักของทางราชการ เป็นสวัสดิการที่หน่วยงานของรัฐจัดให้มีขึ้นเพื่ออำนวยความสะดวกให้กับเจ้าหน้าที่ของตน ถึงกระนั้นก็มีเชื่อว่าเจ้าหน้าที่ทุกคนจะได้เข้าพักหรือได้สิทธิในการเบิกค่าเช่าบ้านในทุกกรณี หากไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กำหนดไว้ เช่น สิทธิการเข้าพักอาศัยในบ้านพักของทางราชการของเจ้าหน้าที่ตำรวจตามระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติว่าด้วยการรักษาความสะอาดสถานที่ราชการและการเข้าพักอาศัยในอาคารบ้านพักสำนักงานตำรวจแห่งชาติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๓ หมวดที่ ๕ การหมดสิทธิเข้าพักอาศัยข้อ ๑๙.๕ กำหนดว่า ผู้ที่มีกรรมสิทธิ์ในบ้านพักซึ่งอยู่ในเขตกรุงเทพมหานครไม่มีสิทธิเข้าพักอาศัยในบ้านพักข้าราชการ

กรณีที่ข้าราชการตำรวจได้ซื้อบ้านพักอาศัยโดยกู้เงินจากธนาคารและจำนองบ้านเป็นประกันการชำระหนี้จะถือเป็นผู้ที่มีกรรมสิทธิ์ในบ้านหรือไม่ และหากข้าราชการดังกล่าวได้รับอนุญาตให้เข้าพักอาศัยในบ้านพักของทางราชการ โดยแจ้งต่อผู้บังคับบัญชาว่าไม่มีบ้านพักเป็นกรรมสิทธิ์ของตนเอง จะถือเป็นการสำคัญผิดในข้อเท็จจริงที่จะทำให้ไม่มีความผิดทางวินัยฐานกล่าวเท็จต่อผู้บังคับบัญชาหรือไม่ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๒๔๓/๒๕๕๔ ได้วินิจฉัยเรื่องนี้ ดังนี้

ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการตำรวจมีสิทธิเบิกค่าเช่าบ้านกับทางราชการตามพระราชกฤษฎีกาค่าเช่าบ้านข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๒๗ โดยการนำหลักฐานการผ่อนชำระเงินกู้เพื่อซื้อบ้านมาเบิกค่าเช่าบ้านต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นขอใช้สิทธิเข้าพักอาศัยในบ้านพักของราชการแทนการใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้าน โดยแจ้งว่าผู้ฟ้องคดีไม่มีบ้านพักเป็นกรรมสิทธิ์ของตนเองในเขตกรุงเทพมหานคร (ท้องที่ที่รับราชการ) ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้รับการจัดสรรบ้านพักตามที่ขอ แต่ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดี (ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ) ได้ตั้งกรรมการสอบสวนทางวินัยผู้ฟ้องคดี และได้มีคำสั่งลงทัณฑ์กักยามผู้ฟ้องคดีมีกำหนด ๓ วัน ฐานกล่าวเท็จต่อผู้บังคับบัญชา ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การแจ้งเท็จดังกล่าวเป็นการสำคัญผิดว่าบ้านที่ติดภาระจำนองเป็นกรรมสิทธิ์ของธนาคาร และการเข้าพักอาศัยในบ้านพักของทางราชการเป็นการประหยัดงบประมาณมิได้ทำให้ทางราชการได้รับความเสียหายแต่อย่างใด จึงฟ้องต่อศาลปกครองขอให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษ

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีได้ซื้อบ้านโดยกู้เงินจากธนาคารเพื่อชำระค่าบ้านและจำนองบ้านหลังดังกล่าวเพื่อประกันการชำระหนี้แล้วนำหลักฐานการผ่อนชำระเงินกู้มาเบิกค่าเช่าบ้านกับทางราชการ บ้านดังกล่าวย่อมเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ฟ้องคดีเพราะสัญญาซื้อขายบ้านและที่ดินเป็นการซื้อขายอสังหาริมทรัพย์ กรรมสิทธิ์โอนเมื่อจดทะเบียน เมื่อผู้ฟ้องคดีได้ชำระราคา และจดทะเบียนรับโอนกรรมสิทธิ์บ้านและที่ดินดังกล่าวแล้ว ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้มีกรรมสิทธิ์ การจำนองบ้านเป็นเพียงการประกันการชำระหนี้เท่านั้น การที่ผู้ฟ้องคดีแจ้งผู้บังคับบัญชาว่าไม่มีบ้านพักเป็นกรรมสิทธิ์ของตนเองในเขตกรุงเทพมหานครเพื่อต้องการจะได้เข้าพักอาศัยในบ้านพักของทางราชการจึงเป็นการกล่าวเท็จต่อผู้บังคับบัญชา หากผู้ฟ้องคดีได้รับการจัดสรรให้เข้าพักในบ้านพักของทางราชการย่อมเป็นการตัดสิทธิข้าราชการอื่นที่เดือดร้อนกว่าและมีสิทธิยิ่งกว่าผู้ฟ้องคดีจึงถือว่าทางราชการได้รับความเสียหายพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นความผิดวินัยฐานกล่าวเท็จต่อผู้บังคับบัญชาตามมาตรา ๕ (๖) แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พ.ศ. ๒๕๓๗ ซึ่งมีระดับการลงทัณฑ์กักยามหรือกักขัง และถือได้ว่า

ผู้บังคับบัญชาได้ดำเนินการทางวินัยโดยถูกต้องตามรูปแบบ ขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญตามที่กฎหมายบัญญัติไว้สำหรับการดำเนินการทางวินัยข้าราชการตำรวจแล้ว ดังนั้น จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย

การที่ทางราชการจัดให้มีบ้านพักสำหรับข้าราชการพักอาศัยมีเจตนารมณ์ที่จะให้สิทธิกับข้าราชการที่ได้รับความเดือดร้อนเรื่องที่อยู่อาศัยเนื่องจากไม่มีบ้านพักอาศัยเป็นกรรมสิทธิ์ของตนเองในพื้นที่ที่ตนต้องไปทำงานอยู่และในบางกรณีบ้านพักของทางราชการก็มีจำนวนไม่เพียงพอที่จะให้ข้าราชการทุกคนที่มีความต้องการดังกล่าว จึงให้ข้าราชการใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านแทนและเมื่อข้าราชการผู้นั้นได้ซื้อบ้านเป็นกรรมสิทธิ์ของตนเองก็สามารถนำหลักฐานการผ่อนชำระราคาบ้านมาเบิกค่าเช่าบ้านได้และไม่มีสิทธิเข้าพักอาศัยในบ้านพักของทางราชการอีกต่อไป ดังนั้น การที่ข้าราชการรายงานต่อผู้บังคับบัญชาว่าไม่มีบ้านเป็นกรรมสิทธิ์โดยประสงค์จะได้รับการจัดสรรให้เข้าพักในบ้านพักของทางราชการทั้งที่มีกรรมสิทธิ์ในบ้านที่ตนได้เช่าซื้อในท้องที่ที่มีสิทธิได้รับค่าเช่าบ้านพักข้าราชการตามที่กฎหมายกำหนดอยู่แล้ว นอกจากจะทำให้ราชการได้รับความเสียหายจากการกระทำดังกล่าวเนื่องจากเป็นการตัดสิทธิข้าราชการรายอื่นที่เดือดร้อนยิ่งกว่าและมีสิทธิได้รับการจัดสรรให้เข้าพักในบ้านพักของทางราชการตามเงื่อนไขที่กำหนดโดยถูกต้อง ยังถือเป็นความผิดทางวินัยฐานรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชาอีกด้วย
